

Farní

zpravodaj

1 / 2024

Farnost Štramberk

Z DOPISU SM. ZDISLAVY

Mojí drazí,
prožíváme půst. Jaká je naše postní cesta?

Abychom nedopadli jako Izraelité... První den po vejíti do zaslíbené země Izrael řekl? „Jak je Bůh dobrý!“ a roztančil se a úžasem zmlkl. Druhého dne řekl: „Jak dobrý je Bůh, který nám dal tuto zemi“ a rozezpíval se a s radostí pozoroval nebe i zemi. Třetího dne řekl: „Jak dobrá je tato země, kterou nám Bůh dal!“ a rozhlížel se s potěšením po zemi i nebi. Čtvrtého dne řekl: „Jak dobrá je tato země!“ a chamtivě se díval na zem. Pátého dne mlčel, zapomněl na Otce a díval se nenávistně na svého bližního. Šestého dne se každý začal hádat se svým bratrem, aby si mohl rozšířit svůj pozemek. Tak začalo a pokračovalo všechno to, o čem čteme v historických knihách a co trvá stále: krádeže a vraždy, podvody a lži, násilí a nespravedlnosti, utiskování a zlo všeho druhu. Zahrada se stala pouští....

Na začátku postu slyšíme slova: číňte pokání a věřte evangeliu. Když se řekne půst, každý ví „kolik bije“. Ale copak je půst jen věcí úst? Hezky na to odpovídá anglický básník Robert Herrick: „Je snad půst dát si slib z masa nepojíst, o to víc na talíř si nabrat ryb? Lačnět a v hadrech bloudit na odiv lidu, bez klidu sklopit zrak, vzdechy loudit? – Ne, půst je víc. V ten čas se hněvu vzdej, zvláště zlých řečí, všech křečí, změn život, směr mu dej...“

V postním období nejde jen o odříkání, obdarování potřebných a modlitbu, ale především o vnímání láskyplné oběti Pána Ježíše Krista.

Je to On, který nám pomáhá nést a snést obtíže života a pokud to člověk pochopí, má v rukou klíč ke všemu. Pak všechno vydrží. Postní doba je časem odpuštění sobě i druhým, je také prostorem pro svátost smíření.

Kdysi se ptali Ivana Magora Jirouse, proč je katolík? On odpověděl: „Protože v katolický církvi se odpouštějí hříchy.“ Že si byl vědom své slabosti, bídy i hříšnosti, ale i zároveň své velké touhy i naděje, nebál se popravdě nahlas povědět: „Poprosím patera Bonaventuru, ten vyzpovídá i nestvůru, poprosím patera Bouše, svědomí mě moc kouše.“ A dodává ve své nejkratší básni „Di, Di – ke zpovědi!“

Přiznejme si, byť to zní jadrně, že v tom je pravda a je lidsky pochopitelná i uchopitelná.

Máme tedy půst – je šancí pro větší zbožnost i lidskost.

Přeji vám požehnané a radostné Velikonoce!

Z dopisu Sm. Zdislavy pro rodinu Cigánovu (Velikonoce 2019)

CENY ENERGIÍ V NAŠÍ FARNOSTI

Energie – v poslední době velmi aktuální téma, se kterým se jistě setkáváme, protože každého z nás se zvýšení energií dotýká.

Možná si někteří z vás kladou otázku, jak to máme u nás ve farnosti, v našem kostele, na faře?

Pro naši farnost se už mnoho let energie řeší hromadně přes biskupství. Biskupství pro většinu farností diecéze zajišťuje výhodnější nákup komodit elektřiny a plynu formou postupného nákupu.

Na konci loňského roku nás o. Vladimír informoval, že cena za energie se naši farnosti zvýšila. Pojd'me se podívat, jak na tom jsme.

Poslední uzavřenou smlouvu biskupství farnostem zajistilo v roce 2021 pro období následujících třech let - 2022,2023 a 2024. Nejvýhodnější nabídku tehdy zajistilo u dodavatele Pražská plynárenská. Smlouva se podepisovala přesně v roce, kdy začaly ceny energií jít nahoru, bylo to ve stejném roce, kdy oznámila konec společnost Bohemia energy.

Biskupství se sice prozíravě rozhodlo pro uzavření smlouvy na 3 roky, ale dodavatel nemohl jednotnou cenu v té zvláště nejisté době, zaručit. Proto je dle smlouvy v posledním roce 2024 cena mírně vyšší než v předešlých letech. Zvýšení je dáno jistým koeficientem, který je ve smlouvě uveden, a který v návaznosti na cenu komodit na trhu stanovil ceny v naší farnosti pro rok 2024.

I když se může zdát, že je zdražení pro letošní rok velké, je třeba si uvědomit, že předešlé 2 roky, jsme měli ceny, které nenabízeli žádný dodavatel. (Původní výše měsíčních záloh jsou za plyn a elektřinu byl 16.700 Kč a nový výměr je 37.550 Kč měsíčně. Samozřejmě zálohy neznamenají skutečný výdaj. Obvykle se pak část peněz se vrací farnosti zpět.)

U elektřiny byla jednotková cena bez DPH a distribuce 1 929,- /MWh a u plynu 640,- /MWh. Jen pro představu, lidé, kteří využívali státního stropu, měli pro porovnání cenu za elektřinu 5 000,- / MWh a u plynu 2 500,- /MWh v loňském roce.

To, že se i nás navýšení energií dotkne, se dalo očekávat. V letošním roce tedy máme jednotkovou cenu za elektřinu bez DPH a distribuce 3 200,- /MWh a u plynu 923,- za MWh. Pro porovnání, ještě před 9 lety byla standartní cena plynu 1 500 Kč za MWh.

Dobrá zpráva je, že aktuálně ceny těchto komodit na burze klesají, proto je velmi pravděpodobné, že v příštím roce bude alespoň cena elektřiny příznivější.

Tímto bych i ráda poděkovala našemu Ostravsko-Opavskému biskupství za jejich skvělou službu v této oblasti.

Marie Štěrbová

PODĚKOVÁNÍ ZA FINANČNÍ PODPORU KOUPE NOVÝCH VARHAN DO KOSTELA SV. CYRILA A METODĚJE

Stav současných varhan, které jsou v kostele již od jeho založení a které už v té době byly zánovní, se rok od roku zhoršuje a zvyšuje se četnost závad, které již nejsou opravitelné. Proto se farníci ze Závašic již před několika lety rozhodli pořídit varhany nové. Hledali jsme možnosti a nejlepší řešení, inspirovali jsme se z dobrých zkušeností jiných farností a rozhodli jsme se pro koupi digitálních varhan italské značky Viscount. Navázali jsme spolupráci s panem Filou z Olomouce, který má v této oblasti dlouholeté zkušenosti.

Abychom získali finance na nákup nových varhan, vyhlásili jsme v červenci 2023 sbírku na nové varhany. Sběrka proběhla především při poutní mši svaté a bezprostředně po ní a vynesla krásných 99 717 Kč. Upřímně bychom chtěli poděkovat všem, kteří na varhany přispěli. Konečná cena varhan je 199 014 Kč a pro úhradu varhan byly použity také finance postupně naspořené z dřívějších akcí.

Během podzimu probíhaly schůzky místních varhanic a zástupců farnosti, na základě nich byl vybrán konkrétní model varhan Viscount Domus 6. Tyto dvoumanuálové digitální varhany patří mezi nejnovější modely značky Viscount, mají 39 rejstříků, mnoho užitečných funkcí a díky nejmodernější technologii také velmi kvalitní zvuk.

V průběhu prosince a ledna byly varhany vyrobeny a v pondělí 29.01.2024 byly doručeny z Itálie přímo do našeho kostela. V tomto okamžiku nastal menší problém, protože se před námi objevila výzva, jak varhany přemístit na kůr, když něj vede úzké a točité schodiště. Díky Bohu vše dopadlo dobře a varhany se podařilo pomoci speciálního stavebního výtahu na kůr vytáhnout. V současné době jsou již plně

zprovozněny, naše 3 šikovné varhanice se s nimi seznamují a dělají nám radost.

Ještě jednou děkujeme všem, kteří finančně podpořili tento projekt, kteří se jakkoliv podíleli na realizaci a kteří přiložili ruku k dílu. Těšíme se na společné setkání za tónů nových varhan.

Karolína Najzarová

STATISTIKA ZA ROK 2023

Počet křtů, svateb, pohřbů a dětí přistoupených k 1. sv. přijímání

	Celkem
Křty	6
Svatby	4
Pohřby	16
První sv. přijímání	1

Na účtech je celkem 2.812.516 Kč z toho je farnosti Rybí zapůjčeno 350.000 Kč - bude vráceno koncem února.

VÝSLEDKY SBÍREK

Účel	Štramberk	Závišice
Na potřeby farnosti – 12/2023	10 179,- Kč	5 110,- Kč
Na potřeby farnosti – 1/2024	9 427,- Kč	5 235,- Kč
Na potřeby farnosti – 2/2024	10 933,- Kč	6 900,- Kč
Diecézní sbírka – na katolická média	17 352,- Kč	11 055,- Kč
Diecézní sbírka – na Biblický apoštolát	10 651,- Kč	5 380,- Kč

REKONSTRUKCE FARY VE ŠTRAMBERKU

V červnu 2023 jsme vás informovali o výběru projektanta na rekonstrukci fary. Na něj měl navázat stavebně technický průzkum fary, aby měl projektant přesné informace o stavu stropů, zdí apod. Bohužel se výběr firmy pro realizaci průzkumu trochu zadrhl a firmu jsme vybrali až v listopadu 2023. V lednu 2024 se práce rozběhly a my jsme svépomocí na označených místech připravili sondy na půdě. Tímto ještě jednou děkuji všem, kteří se brigády zúčastnili. Během února firma průzkum provedla a výsledky by měly být známy na začátku března. Pak by měly začít práce na samotném projektu.

Dominik David

OSLAVA KONCE ROKU 2023

Koncem listopadu 2023 se rozletěla jako lavina informace o datu zkoušek na Rybovu Vánoční mši. Stovka mobilů zacinkala. Nebylo potřeba sdělovacích médií, plakátů ke zvaní na zpívání a hraní. Jak šla léta, skupina lidí dobré vůle se rozrostla do úctyhodného počtu zpěváků a hudebníků. Kdo okusil sílu tohoto setkání, zůstává po další roky.

Stálíci, dirigenta Aloise Cigána, který již spočívá v náruči Pána, vystřídala mladá krev Tomáš Socha. Věk účinkujících se pohybuje od školního věku po důchodový věk s Augustýnem Hyklem v 87 letech v čele. Jeho dcera varhanice Magda Křupalová tvoří jeden ze základních kamenů tělesa hudebníků, syn Pavel Hykel je dirigentem chrámového sboru.

Také koncem roku 2023 se jako ptáci do hnízda sletěli zpěváci a hudebníci ze Studénky, Kopřivnice, Ostravy, Nového Jičína a četných přilehlých obcí oslavit Pána a poděkovat za uplynulý rok. Každoročně je akce spojena s dobrovolnou sbírkou na nemocné dítě. V roce 2023 byla částka určena k pokrytí nákladů na rehabilitační lázeňskou léčbu.

V den koncertu Duch svatý kraloval, účinkující i posluchači zářili hlubokým štěstím. Přeplněný kostel oslavil Pána.

Nakonec společná píseň Narodil se Kristus pán sjednotila účinkující i diváky v jeden celek. 30.12.2023 byl dnem požehnání, dnem prožitého štěstí, dnem setkání lidí dobré vůle.

Myšlenka předávaná z generace na generaci s Božím požehnáním zůstává.

Jana Machovká

NÁVŠTĚVA OTCE FRANTIŠKA JANOTKY

Mezi vánočními svátky a Novým rokem jsme se rozhodli, že chceme navštívit otce Františka, který momentálně působí v Brušperku. Mnohé z nás křtil nebo připravoval na první svaté přijímání, když ještě působil ve Štramberku. Všichni na něho máme vzpomínky, ať už jako ministranti u oltáře anebo jako děti v lavicích.

Po domluvě jsme se s ním setkali v jeho nynějším ubytování, ve kterém jsme strávili krásně prožité odpoledne. Povídali jsme si o našich studiích, pracích a zájmech. Poté nám vyprávěl o své životní cestě, co všechno prožil a kde všude působil. A že toho zažil opravdu hodně. Byl moc rád, že jsme k němu zavítali. Všechny Vás srdečně pozdravuje a modlí se za naši farnost. Pokud Pán dá, rádi ho navštívíme i za rok.

Mládež farnosti Štramberk

DOPIS ARCIBISKUPA PRAŽSKÉHO

Velmi milé a nečekané poděkování dorazilo do štramberské farnosti od primase českého, které je povzbuzením do další činnosti v naší farnosti.

Mons. Jan Graubner
arcibiskup pražský a primas český

V Praze dne 12. 2. 2024

Vážený otče,

včera večer jsem v Tv Noe viděl pořad připravený scholou a skupinou Alfa Štramberk věnovaný blahoslavenému Carlo Acutisovi.

Rád bych Ti blahopřál k takovému projevu života farnosti. Vzpomínám při tom na mou návštěvu vaší farnosti někdy v první polovině devadesátých let, kdy jsem se taky účastnil nějakého divadla na farní zahradě. Zůstal ve mně příjemný dojem živého společenství.

Upřímně děkuji všem účastníkům a hlavně těm, kteří takové projekty táhnou a dávají ducha společenství mladých, které je pro spolupráci v hudbě otevřené i těm, kteří Krista zatím nepřijali.

Všem vyprošuji radost z blízkosti Boha a z vyzařování radosti, kterou nám dává.

K tomu ze srdce žehná

Jan Graubner

Římskokatolická farnost
Štramberk

FARNÍ KALENDÁŘ 2024

BŘEZEN

- 2. 3. Ministrantský děkanátní fotbalový turnaj - Příbor
- 17. 3. Mše svatá zaměřená na děti + farní kavárna
- 24. 3. Velikonoční vyrábění s jarmarkem - Závašice
- 31. 3. Velikonoční koncert – farní kostel

DUBEN

- 28. 4. Mše svatá zaměřená na děti + farní kavárna

KVĚTEN

- 5. 5. Mše svatá za hasiče
- 9. 5. Malá pouť ve Štramberku
- 12. 5. Štramberská pouť – kostel sv. Jana Nepomuckého
- 19. 5. Svatodušní škvařenice na Myslivecké chatě (Závašice)
- 26. 5. Pout' rodin ke sv. Zdislavě (mše svatá v kostele sv. Kateřiny)
+ mše svatá zaměřená na děti + farní kavárna

ČERVEN

- 7. 6. Noc kostelů – kostel sv. Kateřiny
- 15. 6. První svatá zpověď dětí + nácvik na slavnost 1. sv. přijímání
- 16. 6. První svaté přijímání + mše svatá zaměřená na děti
- 22. 6. Farní den – farní zahrada
- 25. 6. Pout' kamenářů

ČERVENEC

- 5. 7. Závašická pouť sv. Cyrila a Metoděje
- 23. 7. Pout' ke sv. Kryštofovi – žehnání řidičů a dopravních prostředků – kostel sv. Kateřiny

SRPEN

- 11. 8. Pout' u kapličky v Pasekách v Závašicích
- 17. 8. Dožínky

ZÁŘÍ

- 28. 9. Svatováclavská Horová pouť
- 29. 9. Mše svatá zaměřená na děti

ŘÍJEN

- 19. 10. Pouť ke sv. Vendelínovi – kostel sv. Kateřiny
- 20. 10. Mše svatá zaměřená na děti
- 26. 10. Nácvik na slavnost biřmování
- 27. 10. Slavnost biřmování – farní kostel

LISTOPAD

- 17. 11. Pouť ke sv. Kateřině – kostel sv. Kateřiny
- 24. 11. Slavnost Ježíše Krista Krále – mše svatá zaměřená na děti + farní kavárna
- 29. 11. Adventní vyrábění - Závašice

PROSINEC

- 1. 12. Pohádka s mikulášskou nadílkou - Závašice
- 22. 12. Mše svatá zaměřená na děti + farní kavárna
- 29. 12. Benefiční koncert – Česká mše vánoční

VYUŽITÍ BYTU NA FAŘE V DOMĚ ČP. 2

Po skončení nájmu bytu Michalem Dostálem se farnost rozhodla byt pronajímat na krátkodobé ubytování jako apartmán pro turisty. Nyní je potřeba udělat základní údržbu bytu. Bude se opravovat podlaha. Vzhledem k množství vrstev barvy se bude škrábat stará malba a budou se všechny tyto místnosti malovat včetně stropů. Také se budou natírat okna. Plán je, aby od června již bylo ubytování připraveno pro návštěvníky.

Dominik David

PLÁNOVANÉ AKCE VE FARNOSTI

Křížová cesta pro rodiny s dětmi

Uskuteční se v neděli **3. března 2024 v 15 hodin**. Sraz je u kostela v Rybím. Délka trasy je cca 2,5 km.

Noční křížová cesta

Uskuteční se v noci ze Zeleného čtvrtku na Velký pátek. Sraz bude dne **28. března 2024 ve 22 hodin** u prvního zastavení křížové cesty (za novojičínským hřbitovem). Délka trasy je cca 9 km.

Doporučení pro řidiče. Zavezte své auto do Štramberka. Ve 21:47 hodin jede autobus ze zastávky Restaurace pod Bílou horou do Nového Jičina (zastávka Nový Jičín, staviva).

KURZ FILIP V KOPŘIVNICI

Kurz Filip probíhal v Kopřivnici od pátku 2. 2. do neděle 4. 2. 2024. pod záštitou Nadačního fondu CREDO, Projektu ON a gedeON worship ve spolupráci s Římskokatolickou farností Kopřivnice. Tento víkend přinesl nádherné zážitky s živým Bohem nejen zúčastněným farníkům ze Štramberka, ale i lidem z širokého okolí. Mezi účastníky byli lidé různých věkových kategorií. Závěrem kurzu byla mše svatá celebrowaná biskupem Martinem Davidem.

Svědectví účastníků:

Na kurzu Filip mě jako první zaujaly skvělé přednášky. Některé věci se mě dotkly až takovým způsobem, že se je nyní snažím žít. Pokud mám být konkrétní, tak je to neomezovat Boha mými představami toho, co dokáže proměnit, uzdravit nebo posunout v mém životě. Více se zaměřuji na hlas svědomí a to mi pomáhá lépe rozpoznat pokušení. Každým dnem se znovu a znovu rozhoduji pro Ježíše, věřit mu celým srdcem a prohlašovat ho nad svým životem jako, jediného spasitele.

Díky kurzu jsem si nanovo uvědomila mou jedinečnost v Božích očích, to že tady nejsem omylem, že mě stvořil přesně takovou, jakou mě chtěl mít od vždy. Bylo pro mě přínosné proložení jednotlivých témat praktickými dynamikami. Na závěr sobotního dne byl modlitební večer. S důvěrou a touhou zakusit Boží dotek jsem se plně otevřela a dovolila mu vstoupit do mého srdce. A to se skutečně stalo na přímlybné modlitbě. Dnes můžu říct, že jsem zažila reálný dotek Ducha Svatého, jeho bezpodmínečnou lásku, to jak mě očišťuje, uzdravuje a naplňuje svým pokojem. Na začátku víkendu jsem neměla ani nejmenší tušení jakým zásadním zlomem tento kurz pro mě bude. Dá se říct, že jsem jiným člověkem. Mé vnímání Boha a věcí kolem něj je zcela nové. Víím, že to ani zdaleka není vše, ale je to pouze začátek cesty za ním. Začátek vztahu, o který toužím pečovat rozvíjet a budovat.

Terka Špačková

Na kurz Filip jsem nešel s nějakým očekáváním, jak od celého kurzu nebo modlitebního večera. Během modlitebního večera jsem si začal uvědomovat, za co bych chtěl, aby se přímlybci modlili. Šel jsem tedy za nimi a oni se začali modlit. Neřekl jsem jim za co bych byl rád, aby se modlili, a přesto ve svých slovech modlitby mluvili o tom mém úmyslu. Během modlitby jsem pocítil brnění od nohou, které stoupalo výš, až jsem se najednou ocítl na zemi, kde jsem se začal smát a plakat. Uvnitř jsem ucítil obrovský klid a pokoj. A měl jsem pocit, že se už té starosti nemusím bát a mám žít bez ní.

Marek Juračák

Kurz Filip byl silný v tom, že otázky naší víry, které z kostela známe, posunul z oblasti teorie do roviny prožité skutečnosti. Stejně jako v kostele jsme probírali témata Božího otcovství a lásky, lidské hříšnosti, spásy skrze Kristovu obět, Ducha svatého a života ve společenství. Nečekaly nás ale pouhé přednášky, ale i silná svědectví o tom, jak působení Ducha svatého přednášejícím změnilo život, osvobodilo od závislostí a jiných problémů, či pomohlo vykonat věci,

kterých by sami ze sebe nebyli schopni, což pro nás bylo velké povzbuzení ve víře. Každé téma provázela aktivita, při které si každý mohl problematiku symbolicky znázornit, a také diskuse ve skupinkách, abychom spolu mohli témata osobně probrat. Podstatné ale také bylo, že celý kurz byl promodlen chválami, takže jsme měli prostor posouvat náš vztah s Bohem a probírat vše v modlitbě přímo s ním. Vrcholem kurzu byl sobotní večer, kdy při modlitbách za vylití Ducha Svatého mnoho z nás pocítilo zvláštní Boží dotek, ujištění, že Bůh má rád právě mne, ví o mne, je se mnou v mých problémech a chce proměnit a naplnit můj život. Rád bych Kurz Filip doporučil každému, aby zažil, že Bůh nepřestal působit někdy v historii, ale chce v blízkém vztahu každodenně proměňovat náš život.

A je to opravdu síla!

Tomáš Socha

Ahoj, mé svědectví ohledně kurzu Filip je takové, že jsem zde poprvé zažil, jaké to je mít Boha OTCE. Do kurzu jsem jej jako Otce nazvat nedokázal, třebaže jsem se snažil. A zároveň, že s Bohem jde překonat cokoliv, ostych, pýcha - člověk je s Bohem osvobozen ode všeho. Má nepopsatelnou radost, má radost z každého člověka, kterého kolem sebe vidí. Velmi bych doporučil každému, kdo by potřeboval restart ve víře, nebo přímo odstartovat svůj život s Bohem.

Jirka Glogar

Kurz Filip je skvělá příležitost, pro nový začátek s Bohem a vírou celkově. Může Vám to obrátit život o 180° a pokud ne, dá Vám to alespoň přehled o tom co je to ve skutečnosti křesťanství. Není to jen modlit se a chodit do kostela, protože to tak děláme od mala. Je to o tom žít s živým Bohem už zde na Zemi, prožívat modlitby, užívat si život s Bohem i lidmi v úplně jiném měřítku. A nezáleží na tom, jestli Vám je 10 let nebo 60, nejlepší čas na to začít je TĚD!

Kuba Hanzelka

Závěrem můžeme doporučit tento kurz všem, kteří hledají Boha nebo touží nastartovat svou víru. Zakusit přítomnost Ducha svatého zcela osobně. Pro mnohé z nás byl kurz Filip důležitý pro změnu ze zvykové (tradiční) víry na živou osobní víru.

*Za biřmovance a společenství Alfa Štramberk
Mikuláš Bárta*

POŽEHNANÉ STÁŘÍ

Stáří si užívám. Asi bych o tom nepsal, kdybych nebyl požádán, ale když jsem byl vyzván k napsání tohoto článku, docela mě to potěšilo. Tento článek ale chápejte jako osobní svědectví, nikoli jako slova mluvčího starší generace.

Proč si mohu stáří užívat?

Nebylo by to možné, kdybych neměl jistotu spasení. K jistotě spasení patří víra, že tělesnou smrtí náš život nekončí. V Písmu je psáno: „Protože děti mají účast na krvi a těle, podobně i on se jich stal účastným, aby skrze smrt zahladil toho, kdo má vládu nad smrtí, totiž Dábla, a osvobodil ty, kteří byli strachem ze smrti drženi po celý život otroctví“ (He 2,14-16). Ano, byly doby, kde jsem se smrti bál a lpěl jsem na tomto životě. Domnívám se, že dlouhý život je požehnáním, nicméně požehnáním není sama délka života. V Písmu čteme o dvou bratrech, kteří byli v Ježíšově kruhu Dvanácti. Byli to Jakub a Jan. V evangeliích jsou zpravidla zmiňováni současně. Patřili spolu s Petrem k nejužšímu kruhu učedníků. Nicméně ve Skutcích čteme, že Jakub byl pro svou víru v Ježíše s'at (Sk 12,2). Byl jedním z prvních mučedníků (před ním byl již ukamenován Štěpán) a téměř jistě prvním z Dvanácti. Naopak jeho bratr Jan byl možná jediným z Dvanácti, který zemřel přirozenou smrtí a dožil se patrně velmi vysokého věku. Znamená to, že měl silnější víru než jeho bratr? Nebo že měl větší požehnání? Nikoli, Jakub byl na tom lépe než jeho bratr, protože byl u Pána.

Pavel píše Filipským: Přitahuje mě obojí: „Mám touhu odejít a být s Kristem, což je mnohem, mnohem lepší; ale zůstat v těle je nutnější pro vás. O tom jsem přesvědčen a vím, že zůstanu a vytrvám se všemi vámi k vašemu pokroku a radosti ve víře“ (1,23-24).

Velkou výsadou pro křesťana je vědomí, že zde máme určité poslání. Stáří pro nás tedy není čekáním na smrt. Věřící člověk se ve stáří nenudí – ví, že zde stále má určité úkoly.

Nevidím tedy nějaký smysl v modlitbách za dlouhověkost, nicméně soudím, že má smysl modlit se za zdraví. Zejména pokud by nám nemoc znemožňovala naše poslání naplňovat.

Stáří souvisí se stárnutím, a stárnutí je určité umění. Začínám věci vnímat jinak. Kdysi běžela v televizi reklama na jakýsi lak. Tchýně vyčítala svému zet'ovi, že natřel plot modře, ačkoli býval vždy zelený. Chtěl, aby příště natřel plot zase na zeleno. Muž jí odpověděl: „Maminko, až budu plot natírat příště, tak už tady nebudete.“ Reklama měla tedy vyzdvihnout trvanlivost nátěru, ale byla vlastně hnusná. Takto se prostě s tchýní (a ani s kýmkoli jiným) nemluví.

Osobně ovšem věci takto беру. V garáži na chalupě mám už pár let uložené dva modřínové trámy a potřebný počet prkýnek na mostek k chalupě, který jsem za svého života asi dvanáctkrát obnovoval. Každý totiž po pár letech shnil. A je mi jasné, že až udělám most z onoho modřínového dřeva, bude už v mém životě poslední. Přemýšlím, zda si ještě někdy pořídím nové auto. Je to tak na hraně. Podobně mě napadá při koupí jakékoli trvanlivější věci, zda si ji ještě někdy pořídím, nebo zda mi ta dnešní vydrží až do konce. Tyto úvahy možná obsahují špetku nostalgie, ale rovněž velkou dávku vděčnosti.

K umění stárnout patří též schopnost mít věci v pořádku. Mám na mysli, že každá věc má své pevně dané místo. Týká se to brýlí, mobilního telefonu, klíčů, léků, u mne USB paměti, kde mám zálohována všechna data, nabíječek, sluchátek apod. Některé věci jsou důležitější než jiné. Když třeba odjíždím na chalupu a zapomenu sluchátka, není to žádná tragédie. USB paměť taky oželím – dřív nebo

později ji najdu. Bez léků ale odjet nemohu. Proto mám seznam věcí, které potřebuji, když někam odjíždím, a před odjezdem si ho vždycky projdu.

Hodně mi pomáhá pravidelnost – pevný denní řád. Pokud ho nemáme, režie života nám zabere mnohem více času.

Důležitou úlohu pro mě hraje vděčnost. Čím jsem starší, tím jsem vděčnější. Pán Bůh mi dal prožít zajímavý a vzrušující život, a doufám, že i život plodný. Kdybych zítra odešel, neměl bych pocit, že ten život byl marný. Rozumím apoštolu Pavlovi, který v určité fázi svého života napsal: „A opravdu také pokládám všechno za ztrátu pro nesmírnou vzácnost poznání Krista Ježíše, svého Pána. Pro něho jsem se všeho zřekl a pokládám to za odpad, abych získal Krista a byl nalezen v něm, nemaje svou spravedlnost, která je ze Zákona, ale tu, která je z víry v Krista, tu spravedlnost, která je z Boha na základě víry, a abych poznal jej a moc jeho vzkříšení i účast na jeho utrpeních. Připodobňuji se jeho smrti, zda bych nějak nedospěl ke vzkříšení z mrtvých. Ne že bych již toho dosáhl, anebo byl už dokonalý; usilovně však běžím, abych se opravdu zmocnil toho, k čemu se i mne zmocnil Kristus Ježíš. Bratři, já si nemyslím, že jsem se již toho zmocnil; jedno však činím: zapomínáje na to, co je za mnou, a natahuje se po tom, co je přede mnou, běžím k cíli pro cenu Božího povolání vzhůru v Kristu Ježíši“ (Fp 3,8-14). O několik let později, když již byl blíže svému odchodu, ale píše: „Dobrý boj jsem bojoval, běh jsem dokončil, víru jsem zachoval. Nakonec je pro mne připraven věnec spravedlnosti, který mi v onen den předá Pán, spravedlivý soudce“ (2Tm 4,7-8).

Když se modlím za své děti a za své ovečky, modlím se mimo jiné i za to, aby všichni skončili v Božím království po plodně prožitém životě. A aby jejich umírání nebylo plné bolesti, ale aby bylo plné vděčnosti. Máloco totiž posilovalo mou víru, jako když jsem viděl rozdíl mezi tím, jak umírali lidé, kteří Boha znali, a tím, jak umírali lidé, kteří Boha neznali. Přitom na počátku mé služby vikáře v Českobratrské církvi evangelické jsem se pohřbů, respektive kremací, obával. Brzy se to ale

změnilo. Když odcházel Boží služebník (nebo v mém případě tehdy spíše Boží služebnice), byl pohřeb spíše triumfem než nějakou pochmurnou záležitostí.

Člověk se tedy musí na stáří aktivně připravovat – a nemyslím tím jen sepsání závěti. (Mám ji připravenou – včetně jména toho, kdo by měl na mém pohřbu kázat, jaké písně by tam měly zaznít, a kde bych si přál být pochován.) Důležité je „mít vyznané“ své hříchy a být smířen s ostatními – tedy pokud je to na nás. To, jaký vztah k nám mají druzí lidé, můžeme ovlivnit jen do jisté míry, a z hlediska našeho umírání není tak důležité, jestli nás mají nebo nemají rádi. Důležité je, abychom my měli rádi druhé, včetně našich nepřátel, včetně těch, kdo nám ublížili, kdo nás pomluvili. Pokud jsme takto smířeni se světem, nebojíme se smrti, a radujeme se z každého přidaného dne.

20. června 2023

Tento článek vyšel v časopise Život víry

Autor biblista Dan Drápal

P. ALBÍN JAROSLAV KVITA

(1915 – 1961)

V těchto dnech vychází publikace ostravského faráře a historika P. Jana Larische o salvatoriánu P. Albínu Jaroslavu Kvitovi, který studoval a později krátce působil ve Valašském Meziříčí. Jaroslav Kvita se narodil 15. května 1915 v Rybí u Nového Jičína. Pocházel z chudých poměrů, byl nejstarší ze sedmi dětí. Otec pracoval v továrně Tonak v Novém Jičíně a rodina měla u domku malé hospodářství. Obecnou školu vychodil v Rybí. V roce 1926 nastoupil díky přispění místního faráře P. Dostála, který v jeho duši rozpoznal rodící se kněžské povolání, do juvenátu salvatoriánů ve Valašském Meziříčí, kde zároveň studoval na gymnáziu. Juvenát byl určen pro chlapce, kteří uvažovali o kněžském povolání a chtěli poznat, jak vypadá řeholní život v kongregaci salvatoriánů.

V sedmnácti letech se rozhodl vstoupit do této kongregace. Noviciát prožil v Heinzendorfu (dnes Bagno) v Dolním Slezsku. První sliby složil 8. září 1933 a přijal řeholní jméno Albín. Pak studoval na řádových školách v Německu – dva roky filosofii v Klausheide u Paderbornu a tři roky teologii v Pasově. Během studií se také věnoval hře na hudební nástroje – denně hrával v čase volna na harmonium, klavír a violu. Věčné sliby složil 8. září 1936, kněžské svěcení přijal 29. června 1938 v Pasově, 3. července 1938 slavil primiční mši svatou v Rybí.

Jako řeholní kněz byl začleněn do salvatoriánské komunity ve farnosti Brno-Husovice. Zde jako kaplan vykonával dle pokynu představených obvyklou kněžskou svátostnou službu, jako katecheta vyučoval náboženství na místních školách. Dospělí farníci na něj rádi vzpomínali především pro jeho obětavost. Dětem a mládeži se věnoval nejen při výuce náboženství, ale i ve volném čase. Ve farnosti zorganizoval dětský a mládežnický pěvecký sbor. Často také vypomáhal na poutním místě u Panny Marie na Vranově.

V době poválečné obnovy tělovýchovné organizace Orel se stal jejím členem. Působil nejen jako duchovní rádce orelské jednoty v Brně-Husovicích, ale také se sám aktivně zapojoval do místních sportovních soutěží.

V letech 1945–1948 byl členem Československé strany lidové. Jako její nominant pracoval v kulturní a zdravotní komisi Místního národního výboru. V roce 1947 se stal členem provinční rady, tedy součástí vedení československé provincie salvatoriánů, jako první rádce provinciála. Vykonával funkci ekonoma a sekretáře provincie. Po likvidaci mužských klášterů komunistickou StB v dubnu 1950 byl P. Albín internován v Oseku u Duchcova a od roku 1951 jako zvlášť nebezpečný v internačním táboře v Želivu. Po svém propuštění v září 1955 bydlel u svého bratra ve Vražném a pracoval v dřevařském závodě v Mankovicích.

V pastorační práci v utajení dále pokračoval. Organizoval schůzky dětí a mládeže na Odersku: vyučoval děti náboženství, modlil se s nimi, pořádal výlety, vedl sborový zpěv. Také se setkával s řeholními spolubratry a v improvizovaných podmínkách se společně snažili uskutečňovat svůj řeholní ideál. Tato činnost přes veškerou snahu o utajení neunikla pozornosti StB. V rámci celorepublikové razie proti salvatoriánům byl 27. června 1961 zatčen a uvězněn v Ostravě. Spolu s dalšími členy řádu byl obviněn z trestného činu podvracení republiky, který byl později překvalifikován na trestný čin velezrady. Než ale došlo k soudnímu líčení, byl P. Albín 12. srpna v kritickém stavu převezen do nemocnice sv. Anny v Brně, kde byl hospitalizován v její vězeňské části. Lékařem byla diagnostikována „život ohrožující choroba, která může každou chvíli vyústit do uremického komatu, které by vedlo neodvratně k smrti.“ Nemoc se nepodařilo zvrátit a 10. září 1961 P. Albín Jaroslav Kvita zemřel. Rakev s tělesnými ostatky zesnulého byla převezena do Rybí, kde se 13. září konal pohřeb a kde byla uložena do kněžského hrobu na místním hřbitově. P. Jan Larisch

Podrobný životopis také online na:

<https://www.ustrcr.cz/uvod/odboj-a-perzekuce-krestanu-v-dobe-nacismu-a-komunismu/rimskokatolicka-cirkev/albin-jaroslav-kvita/>

ŘÍM, MOJE POUTNÍ CESTA

Všechny cesty vedou do Říma, jen ta moje se dlouho hledala.

Pán mě nechal počkat, trpělivost přinesla růže, vánoční dárek r. 2022 obsahoval letenku do Říma. Před svátkem Cyrila a Metoděje jsme matka a syn nasedli do vozu a zamířili do Katovic, letadlem pak do Říma.

Nechali jsme na Boží vůli, kam nás povede. První den nejbližší metru byla bazilika sv. Pavla za Hradbami /Paolo fuori le Mura/, jedna ze čtyř bazilik hlavy církve – papeže.

V horkém letním dni se nám otevřela chladivá náruč oázy klidu, míru a vznešené posvátnosti. Pán mi nachystal uvítání.

Uprostřed chrámu mi vešel v ústřety černě oděný kněz, společná modlitba kněze v italštině a moje v češtině se nesla k Panně Marii, po modlitbě následovalo požehnání. Do boční kaple mě zavedly kroky slavnostně oděného kněze.

Mše svatá s přijetím těla Páně a modlitba u hrobu apoštola národů vše ukončila. První den uplynul v toulkách římskými uličkami.

V dalších dnech to byla bazilika S. Giovanni in Laterano –hlavní chrám papeže. V boční kapli, určené jen pro věřící, s mozaikou papežské pokrývky hlavy, jsem si se dvěma Italy zaspívala Ave Maria. Nechyběla návštěva baziliky Santa Maria Maggiore.

V den návštěvy Vatikánských musejí a baziliky Sv. Petra se nám postavila do cesty všeobecná stávká dopravců, ale Pán nám ukázal cestu tam i zpět.

Letní pout' mi ukončil kostelík Quo vadis, místo zjevení Páně sv. Petrovi, když prchal z Říma. Po setkání s Pánem se sv. Petr vrátil a nechal se ukřižovat. Kostel se nachází poblíž katakomb, kde odpočívají ostatky prvních křesťanů.

V nohou 50 km jsme se vraceli se synem zpět.

Po návratu domů se v mém mobilu objevilo pozvání na společnou pout', organizovanou synem loni v listopadu zemřelého Aloise Cigána, určená termínově na dušičkový listopad a datově k výročí narození a současně i úmrtí přítele milujícího Pána, obdařeného hudebním nadáním, pedagogickou schopností a láskou k lidem. Nám přenechal nehmotný hudební a kulturní poklad, který v průběhu života postupně předával dalším třem generacím, jeho přičiněním se šířila sláva české hudby u nás i v zahraničí.

Pouti předcházela děkovná mše svatá, vedená biskupem Martinem Davidem za dárcce těla po úmrtí /k výuce mediků, budoucí generace lékařů/. Mši přenášela televize Noe a byla přítomná i rodina zesnulého.

V dušičkovém čase dva týdny po sobě, dvakrát autobus naplněný 40 poutníky mířil do Říma. S prvním autobusem jsem vyrazila na letošní již druhou poutní cestu do Říma i já. Za volantem laskavý Pavel David, synovec zemřelého a bratr biskupa Martina Davida, nás bezpečně dopravil do Říma, do poutního domu Velehrad.

Čtvrtek 9. 11. 2023

Ve skupině osmi poutníků jsem zamířila přes Svatopetrské náměstí, kolem mohutných hradeb k Andělskému hradu. Castel San Angelo, válcová stavba s chodbami a s rozsáhlou hrobkovou komorou – mauzoleem, je dílo císaře Aelia Hadriana. K mauzoleu nechal císař přistavět most přes řeku Tiberu. /Pons Aelius/. Z mostu se zachovaly 3 prostřední oblouky a staly se součástí Andělského mostu, / Ponte San Angelo/, vyzdobeného barokními sochami andělů, nesoucími nástroje umučení Krista. Na základě vidění Sv.Řehoř Velký nechal zhotovit suchu anděla Archanděla, jak zasouvá meč do pochvy, a umístit na cimbuří hradu. Později původní socha byla nahrazena bronzovou sochou Berminiho.

Pokračovali jsme na slavné náměstí Navona/ dříve Circo agonale, kde byla popravena ve 12 letech Svatá Anežka a po smrti pohřbena v katakombách/. Poklekli jsme v kostele Sant Agrese in agone /Sv. Anežka na bojišti/. Okouzlení slavnými barokními kašnami Berminiho jsme zamířili směrem k Pantheonu.

Vstup Pantheonu byl obležený skupinami návštěvníků. Já a moje dítě z ordinace Matěj, nyní student konzervatoře v oboru varhany, jsme vytvořili rodinný tým a přednostně s ostatními rodinami jsme vstoupili na půdu Pantheonu. Majestátné dílo z roku 27 př. Kr. postavil Marcus Agrippa jako chrám pohanských bohů, papež Bonifác IV. jej změnil na baziliku Panny Marie mučedníků.

Bazilika je staletým chrámem a současně mohylou pohřbených panovníků a významných osobností. /Michelangelo/

Chrám Santa Maria sopra Minerva, postavený na dřívějším antickém templum Minervy bohyně moudrosti, / místo moudrosti – Sedes sapientae/. Chrám z 8. století byl postupně přestavován, pod hlavním oltářem je pohřbena Sv. Kateřina Sienská. V chrámu se nachází Michelangelova socha vzkříšeného Krista dle legendy Quo vadis. Před chrámem je slavný obelisk umístěný na slonovi od Berminiho.

Chrám Sant Ignazio di Loyola, zakladatele jezuitského řádu jsme již prohlíželi v plném počtu osmi. Kostel je vestaven do jezuitské koleje, nachází se zde náhrobní oltář sv. Aloise z Gonzagy, je zde možno si prohlédnout zachovanou celu světce, jemuž se zjevila Panna Maria.

Následovala fotána Di Trevi, Španělské schody a postupně jsme se vraceli zpět na Svatopetrské náměstí.

Zde se naše skupina rozdělila na dva za mnou a pěti přede mnou a jako mávnutím proutku obě mi zmizely.

Po noci v autobuse, 12 km v nohách, bez adresy ubytování jsem zůstala uprostřed slavného náměstí. Telefony přátel byly vypnuté. Pán mi nechal prostor na rozjímání a modlitbu.

Pokus o pomoc u policie a poté u informačního centra selhal, vyžadovali adresu. Vydala jsem se do ulic města, a tam oslovila na chodníku stojící tři mladíky. Nedůvěřivě vytáhli své mobily, ale po chvíli, když zjistili, že nejde o krádež, ale pomoc, vyhledali mou adresu ubytování.

U podchodu dívka, chvějící se zimou, lámanou angličtinou mi vysvětlila cestu. Potmě, v doprovodu tří italských babiček, /každá obtěžkaná taškami s nákupem/, jsem hledala číslo 200. To již Jarka Goldová, přítel do nepohody, objevila můj telefonát. Číslo 200 bylo v boční ulici, pár metrů ode mne.

Následovala večeře v kruhu přátel, útulný pokoj a náruč pokojného spánku. Pán je milostivý.

Pátek 10. 11. 2023

Mše svatá i snídaně začínaly ve stejnou dobu. Kaple v poutním domě Velehradu pomalu nestačila množství poutníků přicházejících na ranní mši. Snídaně na nás počkala.

Po snídani vyrazil plný autobus pod vedením řádové sestry Lucie a našeho strážce Pavla Davida směrem k trapistickému opatství Tre fontane, místa popravu Svatého Pavla. Historicky místo zasahuje do 5. století. Uvítal nás starý kostelík, stojící mezi dvěma mladšími, přestavěný v 16. století s třemi prameny, které dle legendy vytryskly po dopadu hlavy světce při popravě v roce 67. Dříve si zde poutníci nabírali vodu, nyní jsou prameny uzavřené. V cele za oltářem strávil Svatý Pavel poslední den před popravou. Je možno se zastavit u posvátných Schodů do nebe /Scala coeli/, které byly svědky vidění Svatého Bernarda. Jsou zde uloženy ostatky celé legie Sv. Zenona, popravené císařem za víru v Krista. Celé místo dýchá posvátnou historií, je oázou zklidnění, místem meditace.

Přes cestu směrem do vršku porostlého eukalypty, jsme dorazili na místo s malou kapličkou, které je uctíváné Římany jako posvátné, je místem údajného novodobého zjevení Panny Marie, přilehlé prostory kapličky jsou posety děkovnými tabulkami za vyslyšení prosby. Místo spravuje Společnost sester Ježíšových, jejíž členkami jsou také sestřičky z našeho poutnického domu.

Bazilika sv. Pavla za Hradbami /basilica di San Paolo fuori le Mura/ je jednou ze čtyř papežských bazilik. Původně románský kostel ze čtvrtého století byl postaven nad pravděpodobným hrobem apoštola sv. Pavla římským císařem Konstantinem. Hrob se nacházel za hradbami při cestě do Ostie. Ve městě se nesmělo pohřbívat.

Po popravě stoupenci sv. Pavla tělo pohřbili a na místě umístili Cella memoriae/paměťová místnost/, kterou křesťané chovali ve velké úctě. V průběhu času vyrostla na místě bazilika, která byla opakovaně přestavována, při jednom z mnoha stavebních zásahů byl objeven mramorový sarkofág s nápisem Paolo apostolo mart/yri/.

Basilika byla původně zasvěcena třem mučedníkům, říkalo se jí basilica Tries Dominum /bazilika tří panů/.

V 5. století byly postaveny v blízkosti dva kláštery, Aristuse mužský, Sv. Štěpána ženský. V té době byl chrám větší než bazilika sv. Petra.

V 9. století po ničivých nájezdech papež Jan VII. nařídil vystavět opevnění baziliky, klášterů a příbytků venkovanů, vytvořil město Joanis polis, existovalo do r.1848, bylo zničeno zemětřesením. Bronzová vrata s vyobrazením života sv. Petra a sv. Pavla vytvořili konstantinopolští umělci. V letech 1220-1241 vznikl ambit a rajský dvůr. Mše v bazilice konal zvláštní sbor kněží Simplicum, určený papežem. Péče o baziliku byla svěřena klášterům.

Basilika v roce 1823 lehla popelem, byla vyhlášena celosvětová sbírka, vzápětí byla bazilika postavena znovu s dodržáním původní podoby. Zazděná Svatá brána se otvírá ve stanovený Svatý rok.

V roce 2006 při archeologických výzkumech se potvrdil nález těla sv. Pavla. Na stěnách lodí se nacházejí medailony všech oficiálně uznaných papežů od sv. Petra až po současnost. Motlitba boční kapli mi přinesla vzpomínku na léto se synem.

U hrobu apoštola sv. Pavla jedna z přichystaných obálek, vyplněná mou žádostí o mši svatou, skončila ve schránce s ostatními žádostmi poutníků.

Basilika S. Jana v Lateráně /San Giovanni in Laterano/ je hodnostně nejvyšší kostel v katolické církvi, je biskupským kostelem papeže. Mohutná bazilika, postavená za Konstantina Velikého je zasvěcená Janu Křtiteli a Janu Evangelistovi. Svatá brána /Porta santa/ se otvírá jen ve Svatý rok.

V papežském oltáři chrámu je umístěna relikvie stolu sv. Petra, na kterém sv. Petr u senátora Pudense sloužil mši svatou. V horní části gotického baldachýnu jsou umístěny relikvie (lebky sv. Petra a sv. Pavla). V příčné lodi chrámu za obrazem Večeře Páně se nachází relikvie části stolu z večeřadla v Jeruzalémě. Na Lateránském náměstí

upoutalo pozornost Konstantinovo baptisterium /křestní kaple San Giovanni in Fonte/. Je to nejstarší křestní kaple, postavená nad troskami domu Lateránů. Minuli jsme papežskou Lateránskou universitu a zamířili ke Svatým schodům /Scala sancta/.

Mramorové schodiště je obloženo dřevěnými stupnicemi, podle tradice je našla Svatá Helena a přivezla z paláce Pontia Piláta, ve dřevě jsou otvory orámované bronzem, které označují stopy krve Kristovy. Modlitba po kolenou, po 28 schodech, nás zavedla ke kapli Sancta Sanctorum se vzácnými relikviemi.

Na venkovní straně budovy se Svatými schody je výklenek, zdobený mozaikami. Jedná se o jídelnu papeže Lva III.

Poblíž baziliky jsou zachovalé aureliánské hradby a socha sv. Františka z Assisi.

Kostel Sv. Kříže Jeruzalémského /Santa Croce in Gerusalemme/, postavený Konstantinem Velikým na přání jeho matky sv. Heleny pro ostatky sv. Kříže. V současnosti jsou ostatky uloženy v moderní nové kapli /ostatky sv. Kříže, trn z koruny Ježíše, část nápisu INRI, část kosti ukazováčku sv. Tomáše a kaménky z Božího hrobu/.

Tiberský ostrov má tvar lodi. Nejstarší most Ponte Fabricio spojuje ostrov a město/r.62 př.Kr./ Vedlejší most Ponte Cestio je z r. 46 př. Kr. Ostrov byl zasvěcen Aeskulapovi, bohu lékařství. Na ostrově císař Orto nechal vystavět pro svého přítele sv. Vojtěcha baziliku. Ve 12. století zde byly převezeny ostatky apoštola sv. Bartoloměje a bazilika změnila jméno.

Atmosféra při návštěvě chrámu nebyla laskavá. Natažené šňůry nás nepustily k posvátným relikviím, loď chrámu se naplnila diskutujícími Italy, kytarista se učil vybrnkat melodii, u oltáře se snažil rozezpívat mládežnický sbor.

Dáma vyššího věku nás neustále chodila napomínat, bylo na zamyšlenou, kdo koho ruší. Raději jsme se rychle vytratili. Doma nás čekala večere, sladký spánek.

V paměti mi zůstaly andělské oči sestry Lucie, šířící kolem sebe lásku k Pánu a k bližnímu.

Pokračování příštím čísle Farního zpravodaje.

Jana Machovská

CAMINO DE SANTIAGO

Nejznámější poutní cesta na světě, zaznamenala nový rekord

Camino de Santiago, neboli Svatojakubská cesta do Santiaga de Compostela na severozápadě Španělska, dosáhla nového milníku. V roce 2023 na ni zavítalo téměř půl milionu lidí. Podle statistik dorazilo v loňském roce do města apoštola Jakuba 446 035 poutníků z celého světa.

Tento počet představuje nový rekord a překonává údaje z let 2022 (438 321) a 2019 (347 511). Vzestupný trend kontrastuje se statistikami z 80. a počátku 90. let minulého století, kdy roční součty nově příchozích sotva přesáhly 10 000 lidí. Významný nárůst vždy přinášely Svaté roky. V roce 1993 (99 436 osob), 1999 (154 613 osob), 2004 (179 891 osob) a 2010 (272 417 osob).

Mezi poutníky bylo vloni 44 % Španělů, z nichž největší zastoupení měli Andalusané. Z cizinců byli na prvním místě Američané s 32 063 návštěvníky, následováni Italy (29 036) a Němci (24 342). Mezi další země v první desítce patřily Portugalsko, Francie, Velká Británie, Mexiko, Jižní Korea a Irsko.

Poutnická kancelář informovala, že 42,6 % návštěvníků uvedlo jako motiv své cesty náboženské důvody, 34,7 % náboženské a jiné důvody a 22,7 % jiné důvody. Tento fenomén přesáhl rámec religiózní sféry a stal se trendem a projevem životního stylu. K rozmachu tohoto jedinečného poutního zážitku přispěla možnost využití komplexních turistických balíčků, včetně přepravy zavazadel, plánů trasy, rezervace hotelů a pomoci v nouzi. Camino de Santiago stále přitahuje spoustu křesťanů, ale i milovníky dobrodružství a upevňuje si své místo jedné z nejoblíbenějších poutních cest na světě.

Zdroj: <https://www.cirkev.cz/camino-de-santiago-nejznamejsi-poutni-cesta-na-svete-zaznamenala-novy-rekord-31500>

PRO ZASMÁNÍ

Při manželské hádce křičí žena na muže: "Kde byste vy chlapi byli bez nás žen?" Muž v klidu odpoví: "Ještě v ráji!"

Modlitba žen: Pane Bože, dej mi moudrost, abych pochopila muže, dej mi lásku, abych mu odpustila, dej mi trpělivost na jeho nálady. Jenom mi, prosím tě nedávej sílu, nebo ho jednou zabiju!

Pilát se ptá Jozefa z Arimatie: "Proč chceš poskytnout svůj nový hrob pro toho buřiče a kriminálního Ježíše?!" Jozef mávne rukou a odpoví: "Ále, vždyť to je jen na víkend...."

"Tak, co jste měli dneska na náboženství?" "Ale, jak Mojžíš došel k moři, zavolal mobilem partu ženistů, ti postavili most a oni přešli přes moře suchou nohou." "Ale tak to snad nebylo?" "Já vím, ale kdybych ti řekl farářovu verzi, neuvěříš!"

KVĚTINÁŘKA

Kupovala jsem v Tesku kytičku a prohodila pár slov s příjemnou paní květinářkou. A víte, co mi řekla? Že ráda čte náš Štramberský farní zpravodaj. Otvírá si ho na webových stránkách. No, to není nic zvláštního, já ho také moc ráda čtu. Jenže ta květinářka je z Frenštátu. To je krásné. Ani nevíme, kolika lidem udělá zpravodaj radost a koho může oslovit. Je fajn, že zpravodaj máme. Děkuji všem, kdo posíláte příspěvky a hlavně děkuji Petře a Dominikovi Davidovým. Vážíme si vaší trpělivé práce.

PS: Zdravím milou paní květinářku a přeji jí hodně zákazníky.

Ludmila Bajerová

PODĚKOVÁNÍ

Děkuji všem autorům a spolupracovníkům, kteří se podíleli svými příspěvky na tomto farním zpravodaji. Jsou to:

o. Vladimír Zelina, Ludmila Bajerová, Mikuláš Bárta, Petr Buzek, Vít Buzek, Růžena Cigánová, Eva Davidová, Dominik David, Jana Machovská, Karolína Najzarová, Ludmila Petrášová, Marie Štěrbová.

Sazba: Petra Davidová

Vzhledem k množství neotištěných příspěvků, které se do tohoto čísla nevešly, vyjde další číslo farního zpravodaje ještě před Velikonocemi v neděli 17. března 2024.

Toto číslo vyšlo v neděli 25. února 2024.

Pokud máte články, materiály nebo tipy, co by se mohlo ve farním zpravodaji objevit, posílejte je prosím na e-mail dominik.d@centrum.cz.